

PIOTR GLAS

Posledné Máriino volanie

**Posledné
Máriino volanie**

PIOTR GLAS

Posledné Máriino volanie

Copyright © by Piotr Glas 2019

Copyright © by Wydawnictwo Esprit 2019

Z poľského originálu: OSTATNIE WOŁANIE MARYI

Vydal: © Zachej.sk, 2021

Preklad: © Pavol Petrík

Grafika: © bookwork.sk

Jazyková korektúra: Mgr. Martina Bodnárová, PhD.

Citácie sú uvedené podľa:

Biblia – Starý a Nový zákon, katolícky preklad, SSV, 2016

Katechizmus Katolíckej cirkvi, SSV, 2017

Kňazom, najmilším synom Panny Márie, Mariánske kňazské hnutie, 2000 (skratky MK)

ISBN: 978-80-8211-260-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať v akejkoľvek podobe alebo akýmkoľvek spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami alebo iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Predhovor

Na stránkach športových novín či pri športových reportážach občas zaznie komentár: „*Cez polčas bolo v šatni určite poriadne dusno, lebo mužstvo bralo druhý polčas ako vymenené.*“ Toto je hodnotenie zápasu, ktorý síce zle začal, ale vďaka ostrému dohovoru trénera sa dobre skončil.

Dostáva sa vám do rúk kniha, ktorá sa dá prirovnať k takémuto športovému prebudeniu v duchovnej oblasti. Pri povrchnom čítaní by mohla vzbudiť dojem porovnávacej štúdie medzi východnou a západnou cirkvou. No cieľom autora zaiste nie je znegovať život Cirkvi na západ od Poľska; skôr chce pripomenúť znepokojivé slová svätého pápeža Pavla VI. *o pekelnom dyme, ktorý prenikol aj do Božieho chrámu.*

Pri rôznych intelektuálnych hádkach typu „kde je pravda“ nás vždy bezpečne rozsúdia slová Pána Ježiša: „*Strom poznáte po ovoci*“ (porov. *Mt 12,33*). Dobrý strom rodí dobré ovocie, kým zlý strom rodí zlé ovocie. Ak sa pozrieme na Cirkev, zreteľne vidíme, kde sa kostoly zatvárajú a postupne sa menia na športoviská či kaviarne. Zároveň vidíme, kde sú ešte relatívne plné veriacich, prípadne sa stavajú nové. Môžeme pozorovať, kde vo svete sú v kňazských seminároch bohoslovci a kde už takmer nevidieť mladého miestneho kňaza.

V športe, školstve, ekonomike či v iných oblastiach sa učíme a inšpirujeme tým, čo funguje. Je zvláštne, že v Cirkvi je

to presne naopak. Z nejakých podivných dôvodov tu máme tendencie kopírovať či napodobňovať to, čo je na úpadku. Nie je náhoda, že dekadencia náboženského života je úzko spojená s najväčším materiálnym rozmachom v dejinách ľudstva. A práve preto by sme si mali často pripomínať slová svätého apoštola Jakuba, že „*priateľstvo s týmto svetom je nepriateľstvo s Bohom*“ (Jak 4,4). Stratili sme cit pre rozlišovanie a s prijímaním ekonomických výhod zároveň prijímame aj názory a postoje, ktoré postupne ničia nielen našu vieru, ale i celú spoločnosť.

Pápež Benedikt XVI. sa jasne vyjadril, že všetky liberálne tendencie v Cirkvi (zrušenie celibátu, liberalizácia morálky, zrušenie stáročných hodnôt pochádzajúcich z Tradície) sa už 500 rokov nemajú právo tváriť ako moderné, progresívne a už vôbec nie ako pozitívne. Benedikt XVI. pripomenul historickú skutočnosť, že táto – nazvime to „reforma“ – už dávno prebehla v protestantskom prostredí. Nič nevyriešila, práve naopak: protestantov vrhla do krízy ešte väčšej, ako je v Katolíckej cirkvi.

Kniha *Posledné Máriino volanie* nám pomáha osviežiť našu dejinnú pamäť, aby opäť raz neplatilo, že ľudstvo je nepočiteľné. V poctivej histórii platí zásada *ad fontes* – k prameňom. Skutočnosť najlepšie spoznáme neokomentovanú, nesprostredkovanú, autentickú a zo samotného zdroja. Naša viera si vyžaduje presne to isté – návrat k prameňu. Ak chceme byť pravdiví, musíme sa neustále vracat' k evanjeliu a k pravdám, ktoré stáročia držali našu vieru i život na pevných základoch. V dejinách sa totiž neustále budú objavovať ľudia, ktorí si pri „vynáleze teplej vody“ radi udelia titul moderných a progresívnych spasiteľov.

Autor upozorňuje na to, že Desatoro bolo odovzdané na kamenných, to znamená nemenných tabuliach. Aj náš život je v tej jednej základnej podstate nemenný. Hoci sa neustále mení náš životný štýl, naše vnímanie lásky, nevery či priateľstva, prikázania Desatora zostávajú rovnaké ako na začiatku – pri prameni.

Kniha je naliehavou výzvou, aby sme pri neustálych zmenách, ktoré sú prirodzené, zachovali to, čo dáva nášmu životu nadprirodzenú, večnú hodnotu.

vydavateľstvo Zachej.sk

1. KAPITOLA

Krik Matky

Mária volá – a mal by som to povedať dôraznejšie: Mária dnes kričí do sveta a do Cirkvi. Všetky znamenia na nebi i na zemi nám už 150 rokov a dokonca 200 rokov dávajú na vedomie, že sa deje niečo neobyčajné. Môžeme tomu veriť alebo nie, môžeme mať mariánsku zbožnosť alebo nie, ale nedokážeme poprieť, že súčasnosť, to, čo sa deje v tejto chvíli, je – ako to Mária povedala otcovi Stefanovi Gobbimu – časom veľkého duchovného boja. A Mária v ňom zohráva obrovskú úlohu. Jej, ako bolo predpovedané v Apokalypse, bude patriť posledné slovo, lebo Boh jej dal moc poraziť satana. Znie to nevierohodne, ale Boh svojmu stvoreniu – žene – dal posledné slovo v boji s celou mocnosťou pekla. Z tohto dôvodu sa Mária tak angažuje v najnovších dejinách. Volá k ľuďom skrze rôznych vyvolených synov a dcéry na mnohých miestach sveta. Chce, aby sme otvorili oči a srdcia, aby sme sa prebrali z letargie, z temnoty, ktorá nás obklopuje, z pochmurnej hmly, ktorá padla na Cirkev a na každého z nás. Nejde len o veriacich, ale aj o neveriacich – stratení sme všetci, tak jedni, ako aj druhí, a nevieme, po čom túžime, kam smerujeme. Každý z nás chce

zakúsiť lásku, prijatie, zmysel života a tiež pochopiť, aký je zmysel utrpenia telesného, ale aj – čoraz viac – duchovného a emocionálneho. Mnoho ľudí hľadá, no na zlých miestach. Mladí hľadajú zmysel v neustálej zábave, v idoloch, ktoré dnes svet masovo produkuje, v rozkošiach všetkého druhu a v sexuálnej neviazanosti. Hľadajú tam nielen potešenie, ale aj zmysel, cieľ svojho života. Žiaľ, mnohí z nich končia zle, v psychiatrických liečebniach chýba miesto pre deti a mládež a antidepresíva sa stali každodenným chlebom pre mnohých ľudí.

Prečo však to všetko nehľadajú v Cirkvi, v duchovnom živote, vo viere? Odpoveď je pre nás, veriacich, dramatická. Nehľadajú to tu, lebo to v nás nemôžu nájsť. Kresťanstvo, ktoré by pre veriaceho malo byť cestou a štýlom života, sa stalo len prázdnyim heslom. Pre mnohých ľudí – tu na Západe – sme len štruktúrou s malým významom, charitatívnou inštitúciou, centrom pomoci alebo miestom náboženských služieb. No paradoxne sa v tom cítime dobre a pohodlne. Ľudia, ktorí sa nevenujú náboženstvu, nevidia dôvod, pre ktorý by mali strácať čas niečím, čo im do života veľa neprináša, čo nevyzerá autenticky, čo ich nepriblíži k Bohu. A oni v mnohých prípadoch nechcú len zažiť spoločenstvo či charitatívnu pomoc. Oni – či už veriaci, alebo hľadajúci – chcú jednoducho nájsť a zažiť opravdivosť viery a skrze vieru samého Boha. Zábavu, spoločenstvá rôzneho druhu alebo kluby majú inde. Nemusia ich hľadať práve v Cirkvi. Nepotreujú ani naplniť túžby, o ktorých hovorí časť kazateľov: „Chceš byť uzdravený? Budeš uzdravený!“; „Ak si sám, príď, my ťa milujeme.“ Káva, čaj, koláčik, dobrá nálada, rodinná atmosféra. To môžeme nájsť kdekoľvek, na to nepotreujeme Cirkev. Mnohé naše spoločenstvá prestali

byť miestom spoznávania a odhaľovania Boha skrze vieru, miestom úcty a zvelebovania Pána. Na mnohých miestach sme postavili do stredu človeka, ctíme a velebíme sami seba, sústreďujeme sa na svoje ľudské záležitosti. Lepší čas a miesto pre ne však môžeme nájsť niekde inde. Keď máme zdravotné problémy, ideme k lekárovi a na štadiónoch počúvame motivačných trénerov. Ak nám Cirkev neukazuje opravdivé hodnoty a nerozvíja náš vzťah s Bohom, ak je teda – ako hovoria Angličania – „ekonomická v pravde“, vtedy pochybujeme, či má zmysel zúčastňovať sa na živote farnosti alebo na bohoslužbách. Často počujeme, ako ľudia, najmä mladí, otvorene hovoria o strate času, nude a nezmyselnosti náboženských praktík. Odmietame vieru, kresťanské hodnoty, vzdáľujeme sa od Cirkvi a následne – od samého Boha. V posledných desaťročiach vidíme, ako tento proces rýchlo nabera na sile a dokonca nás šokuje. A preto Mária, Matka Cirkvi, razantne a mocne vstúpila do dejín sveta.

Tento proces odmietania Boha a prijímania idolov, falošných božstiev – či to bude revolúcia, rozvoj, rozum, zabsolutizovaný národ, spoločenská trieda, alebo príroda – sa začal už na prelome 18. a 19. storočia. Už vtedy vieru začali nahradzovať emócie, rozum alebo pseudovedy a láska sa začala považovať len za romantické vzrušenie, ktoré sa nespája so zodpovednosťou. Pápežstvo strácalo autoritu, ľudia uznávali iné osoby alebo inštitúcie. Revolúcia zničila cirkevné štruktúry a mnohí kňazi prešli na druhú stranu. Početní kňazi, biskupi a dokonca prímasi vstupovali do slobodomurárskych lóží, hlásali sfaľovanú vieru či prinajmenšom vieru pokazenú filozofickými myšlienkami, ktoré sú jej cudzie. Namiesto toho, aby sa pripomínalo, že človeka zaťažuje hriech, sa začalo podporovať učenie Jeana

Jacquesa Rousseaua, ktorý tvrdil, že kultúra a náboženstvo kazia človeka a že v prirodzenom stave je dokonalý či dokonca svätý. Inde namiesto toho, aby sa hovorilo, že Boh nás stvoril pre svätosť, sa začalo podľa vzoru jansenistov hovoriť, že hriech nás zničil, že nám nič nemôže pomôcť, nič nás nemôže zachrániť, že nie sme schopní ani len pristúpiť k svätému prijímaniu. Za takýchto komplikovaných okolností prichádza Matka Božia. Vtedy nám ju pápež Pius IX. dal za vzor a vyhlásil dogmu o Nepoškvrnenom počatí Najsvätejšej Panny Márie. Keď sa svet stáva duchovným bahnom, keď sa v Cirkvi objaví strašná heréza modernizmu, ktorá vedie k duchovnej skazenosti, jedinou záchranou je Mária, matka Božieho Syna. Ona ukazuje, že vykúpenie ľudstva možno nájsť len v Ježišovi Kristovi, Spasiteľovi sveta – ako hovorí Sväté písmo: „A v nikom inom niet spásy, lebo niet pod nebom iného mena, daného ľuďom, v ktorom by sme mali byť spasení“ (Sk 4,12). Boh ju uchránil od skazenia prvotným hriechom. Ona sama je svätosťou, ktorá nás najistejšou a najdokonalejšou cestou vedie k svojmu Synovi. Mária v slovách adresovaných otcovi Stefanovi Gobbimu pripomína, že chce skrze ľudí, ktorých si ona i jej Syn vybrali, priviesť dielo stvorenia do prvotnej žiary. My súčasníci sme odišli od Boha tak ďaleko a doslova sme ho vyhodili z našich spoločností, že ona musí neobyčajne zasiahnuť, aby pomocou vyvolených ľudí, často malých a ponížených, navrátila poklad vernosti Bohu.

Dnes môžeme v Cirkvi čoraz častejšie vidieť, že na trón usádzame človeka a jeho časné záležitosti namiesto Boha. A predsa naším cieľom ako ľudí Cirkvi je vzdávanie cti samému Bohu. On má byť stredobodom nášho zvelebovania a našej existencie. Najsvätejšej Trojici sa má od nás veriacich

dostávať najväčšej chvály. Ale my sme si začali uctievať a zbožšťovať svoje zdravie a telo, svet, ekológiu a – čo je ešte horšie – začali sme ospravedlňovať, či dokonca chváliť hriech. Problém spočíva v tom, že mnohí ľudia naozaj nechcú v Cirkvi hľadať ekológiu, dobrý pocit, sebaaprijatie, transcendentálnu meditáciu alebo jogu, ale samého Boha. Je ťažké tomu uveriť, ale obrovské množstvo ľudí teraz hľadá v živote čosi viac, ľudia túžia po Bohu, chcú ho poznať po mene. Ak ho nemôžu nájsť v Cirkvi, v nás, vyznávačov Krista, idú niekam inam, napríklad do kresťanských zborov alebo pseudokresťanských siekt rôzneho druhu. Myslia si, že tam sa Pán Boh oslavuje a zveľbuje správnym spôsobom. Musíme, žiaľ, konštatovať, že veľká časť tých skupín je – pokiaľ ide o vieru, modlitbu a život – oveľa radikálnejšia než my. Preto dnes, častejšie než kedykoľvek v dejinách, Mária, Matka Cirkvi, volá nás – kresťanov katolíkov –, aby sme rázne roznieťli oheň horlivosti, aby sme našli svetlo pravdy, ktoré sme ukryli pod posteľ. Vstupuje do dejín, aby zachránila Cirkev. Áno, viem, určite teraz niekto povie, že sme dostali prisľúbenie, že Cirkev pretrvá a satan ju nikdy neporazí alebo že v minulosti už bolo aj horšie. Avšak nikde sa nehovorí o tom, aká bude tá Cirkev, ktorá pretrvá. Či tie štruktúry, ktoré poznáme, prežijú skúšku súčasných škandálov. Mária sa pozerá na to, čo sa deje, na duchovný bankrot mnohých autorít a volá nás ako nikdy predtým k pokániu, návratu k prvotnej horlivosti kresťanského života, aby sme milovali Boha nadovšetko a vytrvalo sa modlili na úmysel budúcnosti Cirkvi a sveta. Cirkev sa triešti ako stará loď, ktorá sa nachádza na nepokojnom mori – dorážajú do nej zlovestné vlny, hádžu ňou počas búrky, rôzne prvky jej vybavenia sú zničené a ona sama je čoraz nestabilnejšia.

Pozrime sa, ako sa dnes útočí na kňazov, bez ktorých by nebolo Eucharistie ani sviatosti zmierenia. Na mnohých miestach sveta satan roky pokúšal kňazov, aby zneužívali svoju moc či spoločenské postavenie, aby páchali ťažké hriechy a najmä hriech sexuálnej sodomie. To bola jeho premyslená stratégia. Mnohí kňazi verili, že sú krytí, že ich správanie nikdy nevyjde najavo, že im je dovolené viac než iným, že nikto sa neodváži na nich vzťahnúť ruky. Zlo – napríklad v Írsku, USA, Kanade, Chile a mnohých iných krajinách, ako aj (čo nám, žiaľ, ukázali posledné dramatické udalosti) v Poľsku – sa rozrastalo ako skrytý nádor až do chvíle, keď bolo demaskované a zverejnené. Vtedy, v najlepšej chvíli pre sily Zlého prišiel krach, ktorý zmietol írsku vieru, zničil inštitúcie a úplne rozbil autoritu kňazov. A to všetko preto, lebo sa dali uspať zlom, nechali sa ním opantať – ja sám totiž neverím, žeby niekto, kto zneužíva maloletých, nebol zároveň démonicky zotročený; neverím, žeby niekto, kto takých ľudí bráni, nebol zvedený Zlým. Satan vždy takto pôsobí. Je to jeho stratégia. Uspáva nás, presviedča, že nám nič nehrozí, že sa nič nedeje a sme v bezpečí a beztrestní, že nám Boh všetko odpustí. Udalosti v Írsku môžu byť pre nás poučením, varovaním pred tým, čo nás čaká, ak nezačneme bojovať o kňazstvo, o kňazov, o čistotu srdca a tela, o obnovu v Cirkvi. Je to varovanie pre celú Cirkev aj pre Cirkev v Poľsku. Ak sa nespamätáme, ak sa nezapojíme do duchovného boja, môže prísť gigantická kríza, duchovný krach, a to nielen v jednotlivých štátoch, ale aj v celej Cirkvi.

A naozaj sa stačí pozrieť do histórie, aby sme videli, že také mocné krízy už Cirkev postihli. Po ústupe arianizmu celá severná Afrika, ktorá bola dovtedy kresťanská, prešla na

islam. V tejto oblasti už Cirkev neexistuje. Nevidíme teda dôvody, pre ktoré by sme mali tvrdiť, že v Európe bude Cirkev vždy existovať. Ak chceme hľadať príklady z našej európskej a bližšej histórie, stačí si spomenúť na 19. storočie, keď – ešte v 18. storočí mocné rehole – sa desaťnásobne zmenšili, keď celá Cirkev stratila kňazov a milióny ľudí zanechali vieru. Často ich týmto smerom viedli kňazi alebo pastori, ktorí sami o vieru prišli. 20. storočie je len pokračovaním tohto procesu, časom masovej apostázie, ktorá sa len prehĺbila, a to závratným tempom. Mária nás volá, prosí nás ako milujúca Matka, aby sme začali evanjelizovať nielen svet, ale aj Cirkev, ktorá – ako sama hovorí – je obklopená oparmi satana, hrozí jej strata viery a odpadnutie. Kríza, ktorá teraz otriasa Cirkvou, je nielen kríza celibátu či našej identity, ale predovšetkým – kríza viery. Ak máme vieru, prijímame, že to, čo povedal Ježiš, je pravda a budujeme na tom svoj život, správanie, činnosť. Je jasné, že padáme, že sa nám často nedarí, ale vtedy vstávame, urobíme si spytovanie svedomia, hľadáme zmierenie s Bohom vo sviatosti zmierenia, konáme nápravu a skúšame ísť ďalej. Keď nám však chýba viera, začíname spochybňovať to, čo hovoril Ježiš, začíname sa presviedčať, že v podstate nevieme, čo Ježiš hovoril, lebo vtedy neboli magnetofóny, a dnes skúšame rozriediť jasné poslanstvo Ježišovho evanjelia. Siahá to však hlbšie, lebo ak stratíme vieru, zároveň stratíme povedomie o tom, že vo svojom živote sme zodpovední za vlastné slová a skutky, ako aj za druhých ľudí. Otec je zodpovedný za deti, farár za veriacich, biskup za veriacich svojej diecézy a za svojich kňazov. Ak naozaj verí, mal by si uvedomiť, že zodpovedá za každého z nich. Ak verím v posledný súd, ak verím v Boha, ktorý ma bude súdiť za každé slovo a každý skutok, nemôžem nad všetkým mávnuť rukou a povedať, že sa ma to

netýka. Ja sa za každé svoje osobné rozhodnutie budem zodpovedať pred Pánom. Mária to pripomína nielen jednotlivcom, ale aj celej Cirkvi. Volá: „*Uvertel! ... Nech Cirkev nanovo uverí v Ježišovo evanjelium.*“⁶ To je podstata jej posolstva. Ona nehovorí nič nové, nemení učenie, ale volá nás k tomu, aby sme sa vrátili k prameňu, aby sme sa sústredili na Boha, jeho postavili na prvé miesto a nevybavovali Cirkev „nábytkom“ podľa svojho gusta, aby sme sa vrátili k tomu, čo je pokladom Cirkvi, čiže k evanjeliu.

Samozrejme, keby sme sa pýtali konkrétnych veriacich, ukáže sa, že každý z nich je presvedčený, že ohlasuje evanjelium, ale – myslím si – Matka Božia nás volá k tomu, aby sme uverili, to znamená: aby sme uvádzali do života evanjelium chápané doslovne, v celej jeho radikálnosti. My si často vyberáme príjemnú interpretáciu – svoju, ľudskú – a nie učenie Cirkvi. Pýtame sa, či to tak Ježiš naozaj povedal. Pochybujeme a zmäkčujeme Božie slovo podľa svojich vlastných názorov. Brať evanjelium doslova si však vyžaduje odvážne, radikálne rozhodnutia a na tie často nie sme pripravení. Radšej hľadáme to, čo by Ježiš mohol alebo chcel povedať. Premýšľame, čo pravdepodobne povedal alebo ako mu môžeme rozumieť. Dokonale to vidíme v postoji k hriechu. Matka Božia často opakuje, že dnes svet – a nielen svet, ale každý z nás osobne – ospravedľňuje hriech, vysvetľuje ho. Dnes mnohí prosia nás, kňazov, aby sme ten hriech nielenže tolerovali, ale chválili v mene Boha, ktorý nás miluje. No Ježiš priamo hovorí:

„Ak by ťa zvädzala na hriech tvoja ruka, odtni ju: je pre teba lepšie, keď vojdeš do života zmrzačený, ako keby si mal ísť s obidvoma rukami do pekla, do neuhasiteľného ohňa. Ak ťa zvädza na hriech tvoja noha, odtni ju: je pre teba lepšie, keď

vojdeš do života krivý, ako keby ťa mali s obidvoma nohami hodiť do pekla. A ak ťa zvádza na hriech tvoje oko, vylúp ho: je pre teba lepšie, keď vojdeš do Božieho kráľovstva s jedným okom, ako keby ťa mali s obidvoma očami vrhnúť do pekla, kde ich červ neumiera a oheň nezhasína“ (Mk 9,43 – 48).

Áno, máme byť radikálni, máme odmietať každý hriech, lebo skôr či neskôr nás privedie k večnej tragédii odlúčenia od Boha. Namiesto toho však veríme v slová, ktoré sme si sami vymysleli, a navzájom sa presviedčame, že Pán Boh nás tak veľmi miluje a je takým dobrým Otcom, že všetci pôjdeme do neba. Opakujeme, že Boh je tak nepredstaviteľne milosrdný, že všetko všetkým odpustí; že nemá význam to, ako vyzerá moja zbožnosť ani akého som vyznania, lebo Boh je predsa otcom všetkých. Ale takéto učenie v evanjeliu nenájdeme. Je to len náš sebaklam, ktorý môže viesť k naozaj dramatickým dôsledkom. Ak by tak mala vyzeráť pravda, ťažko sa potom vyhneme otázkam: Prečo mám byť kňazom? Prečo mám žiť v celibáte? Prečo má byť manžel verný manželke a manželka manželovi? Aký je zmysel nášho obetovania sa a zasvätenia? Keďže naše skutky a rozhodnutia nemajú väčší význam, v podstate nič nemá význam. Sme vlastne odsúdení na nebo.

Súčasní teológovia, hlásatelia milosrdenstva, však odmietajú nielen Ježišovo morálne učenie, ale aj skutočnosti z jeho života. Vysvetľujú nám, že vtedy veda nebola taká rozvinutá a dnes predsa vieme, že ľudia trpia na rôzne psychické choroby; Kristus teda nevyháňal zlých duchov, ale len liečil psychicky chorých ľudí. Čítal som kedysi rozhovor s istým kňazom, známou duchovnou autoritou. Tvrdil, že dnes sa posadnutosť neobjavuje, že je zriedkavá a mnohí by sa mali liečiť v psychiatrických liečebňach. Nedá sa ani

uveriť, že je možné niečo také povedať. No výstižne to poukazuje nielen na stav poznania, ale predovšetkým na stav viery daného kňaza. Je príjemnejšie vysvetliť si, že všetko je nepravda, lebo vtedy nemusíme riešiť problém satana, jeho pôsobenia, jeho zvädzania. Stačilo by sa porozprávať s akýmkoľvek skúseným exorcistom, aby sme zistili, že tisíce ľudí prosia o pomoc v zotročení alebo posadnutosti. To si nevymysleli precitlivení exorcisti, to sa naozaj deje. A nehovorím len o tom, aby sme si to uvedomili, ale aj o tom, že evanjelium hovorí pravdu. To nie sú rozprávky, to sa stále deje i v našej dobe. Potrebujeme teraz úprimnú vieru, hlbokú, hrdinskú, naozaj nadprirodzenú. Potrebujeme ju my: kňazi, otcovia a matky.

Bez takejto viery, no i bez viery všeobecne, niet spásy. Hoci sme spasení z milosti, deje sa to skrze vieru, ktorá nám mení život. Neuvedomujeme si vážnosť situácie – zabúdame, že okolo nás milióny, dokonca desiatky miliónov ľudí neveria. Napríklad vo Veľkej Británii je asi 65 miliónov obyvateľov, z ktorých možno stotisíc chodí v nedel'u do kostola. A je ťažké položiť si otázku: Čo sa stane s ostatnými? Čo bude s ľuďmi, ktorí vedome hovoria Pánu Bohu „nie“ alebo ktorí od nikoho nedostali dar viery? A práve v týchto pre Cirkev takých ťažkých a zúfalých časoch Mária zasiahla, aby za nich bojovala. Bojuje a volá, aby sa ľudia zobudili z letargie. Mária takto volá už dávno. Pred sto rokmi nás vo Fatime varovala, ale aj tak vypukla vojna, lebo ľudia ju nechceli počúvať. Zahynuli milióny, no svet sa vrátil do predchádzajúceho spôsobu života, a to dokonca ešte horšieho. Máme do činenia s masovými apostázami – takéto odpadnutia od viery ešte v dejinách ľudstva neboli; ľudia odchádzajú od Boha a od Cirkvi, hoci to vôbec neznamená,

že prestali hľadať Absolútne, čiže Pravdu. Žiaľ, robia to na vlastnú päsť, lebo nehľadajú pravdu tam, kde ju majú hľadať, čiže v Kristovej Cirkvi. Na mnohých miestach sme stratili oheň Ducha Svätého a opravdivosť našej viery.

Matka Božia však rozhodným spôsobom vstúpila do dejín sveta. Nepredkladá nám nejakú novú cestu, ale staré dobré riešenia, jednoduché cestičky, ktoré nám majú ukázať správnu a pravdivú cestu k Bohu. V La Salette nás volá, aby sme sa v plnej miere zúčastnili na nedeľnej svätej omši, modlili sa Modlitbu Pána a vo Fatime nám pripomína ruženec. Ako vidieť, nie je to nič ťažké alebo komplikované. Tento jednoduchý príkaz Matky sme my – žiaľ, aj v Cirkvi – nahradili komplikovanými teologickými úvahami alebo, naopak, banálnymi novotami, ktorých jediným cieľom je zamaskovať pravdu hlásanú v Cirkvi od nepamäti, pravdu, ktorú učil Ježiš Kristus. Občas si myslím, že keby Pán Ježiš prišiel dnes na svet, súčasní teológovia by ho prirýchlo skritizovali za to, že hovorí príliš veľa o Bohu, že vyháňa zlých duchov, že káže o pekelnom ohni, že robí zázraky a varuje pred večným zatratením. Dnešné učenie mnohých teológov hovorí o tom, že zlí duchovia neexistujú, peklo je prázdne a hovoriť o hriechu a slabostiach je nenávistná reč. Všetko sa dnes klasifikuje ako netolerancia a fóbie rôzneho druhu. Ako keby toho nebolo málo, môže sa ukázať, že Ježiš – keby sme na neho aplikovali vzorce predkladané spomínanými teológmi – by v podstate nebol príliš tolerantný a milosrdný. Neuzdravil všetkých, ale len niektorých; nezlikvidoval chudobu a nerovnosť; ostro odsudzoval hriech a ľudí, ktorí v ňom zotrúvali, a obzvlášť hrubo sa správal k náboženským vodcom, veľkňazom a farižejom. My však o tom nechceme počuť. Odmietli sme to, čo nám chcel Boh povedať a čo nám naozaj prikázal. Namiesto